

บทที่ 4

ผลการวิจัย

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล การแปลความหมายของผลการทดลองและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ระดับชั้นของความอิสระ
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
I	แทน	ระยะการทดลอง
G	แทน	วิธีการ
$I \times G$	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลอง
*	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของวัยรุ่นกลุ่มทดลองและวัยรุ่นกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการ
เผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์
และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและ
ระยะติดตามผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์พฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นแต่ละกลุ่มมาแสดงให้เห็นด้วยตารางและภาพประกอบดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 2 คะแนนพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม			
คนที่	ระยะ			คนที่	ระยะ		
	Pre-test	Post-test	Follow up		Pre-test	Post-test	Follow up
1	16	21	21	1	10	8	8
2	18	20	19	2	14	8	12
3	15	19	18	3	15	16	15
4	11	19	19	4	16	16	15
5	14	20	20	5	18	17	17
6	16	19	20	6	18	16	16
รวม	90	118	117		91	81	83
$\bar{X}$	15.00	19.67	19.50		15.17	13.50	13.83
SD	2.37	0.82	1.05		2.99	4.28	3.31

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมเป็น 15.00, 19.67 และ 19.50 ตามลำดับ ส่วนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมเป็น 15.17, 13.50 และ 13.83 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะต่าง ๆ ของการทดลองของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	SD	N
กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง	15.00	2.37	6
	หลังการทดลอง	19.67	0.82	6
	ติดตามผล	19.50	1.05	6
กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	15.17	2.99	6
	หลังการทดลอง	13.50	4.28	6
	ติดตามผล	13.83	3.31	6

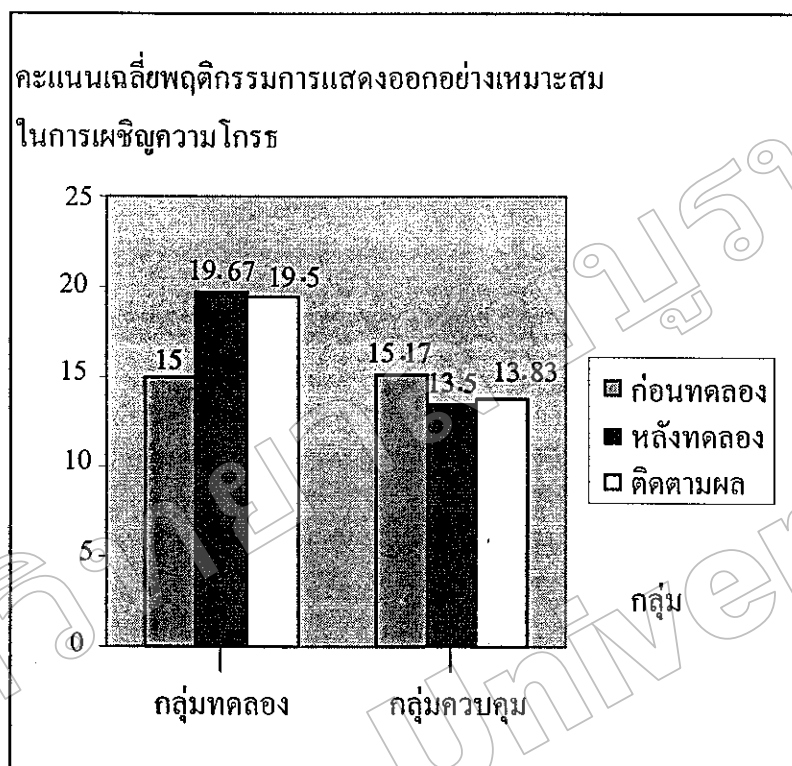
จากตารางที่ 3 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง วัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธ 15.00 และ 15.17 ตามลำดับ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 2.37 และ 2.99 ตามลำดับ

ระยะหลังการทดลอง พบว่า วัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธเป็น 19.67 และ 13.50 ตามลำดับ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.82 และ 4.28 ตามลำดับ

ระยะติดตามผล พบว่า วัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธเป็น 19.50 และ 13.83 ตามลำดับ มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1.05 และ 3.31 ตามลำดับ

นั่นคือระยะก่อนการทดลองของวัยรุ่นทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังการทดลองพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีค่าเพิ่มขึ้นเป็น 19.67 ในระยะติดตามผลเล็กน้อยเป็น 19.50 แต่ยังคงมากกว่าระยะก่อนการทดลอง ส่วนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ย

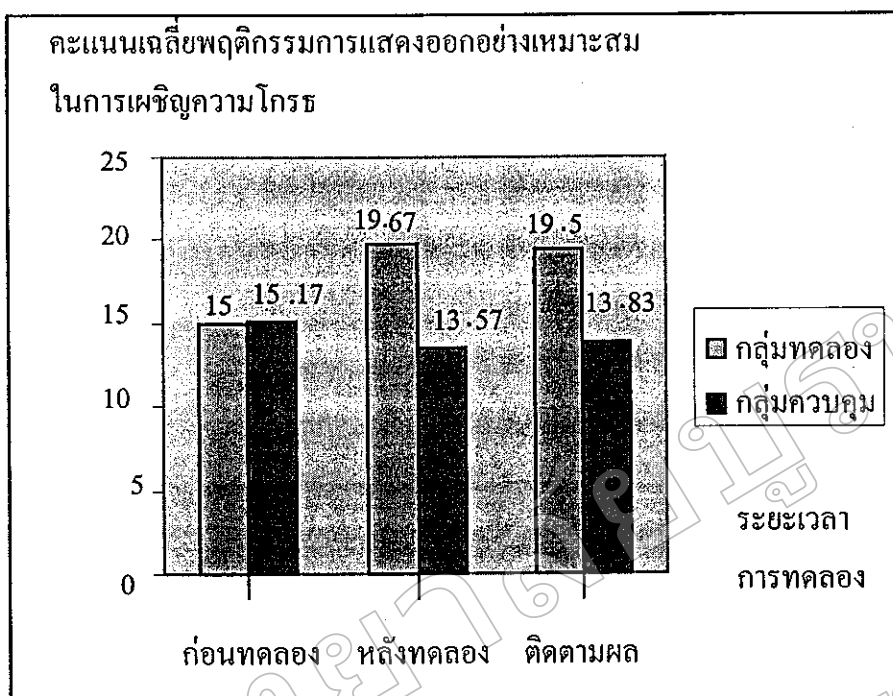
พฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธใกล้เคียงกันทั้ง 3 ระยะคือ 15.17, 13.50 และ 13.83 ตามลำดับ

ภาพที่ 3 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุมในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

จากภาพที่ 3 พบว่า วัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะก่อนการทดลองเป็น 15 ระยะหลังการทดลองเป็น 19.67 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 4.67 ส่วนระยะติดตามผลมีค่าเท่ากับ 19.5 เพิ่มขึ้นจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 4.5

ส่วนวัยรุ่นกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธระยะก่อนการทดลองเป็น 15.17 ระยะหลังการทดลองเป็น 13.5 ซึ่งลดลงจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 1.67 ส่วนระยะติดตามผลมีค่าเท่ากับ 13.83 ลดลงจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 1.34 และเพิ่มขึ้นจากระยะหลังการทดลองเท่ากับ 0.33

ภาพที่ 4 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในระยะต่าง ๆ ของการทดลองระหว่างวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุม

จากภาพที่ 4 พบว่า ระยะก่อนการทดลองวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธใกล้เคียงกับวัยรุ่นกลุ่มควบคุม แต่ระยะหลังการทดลองวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าวัยรุ่นกลุ่มควบคุม เท่ากับ 6.17 และระยะติดตามผลวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมเท่ากับ 5.67

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลอง

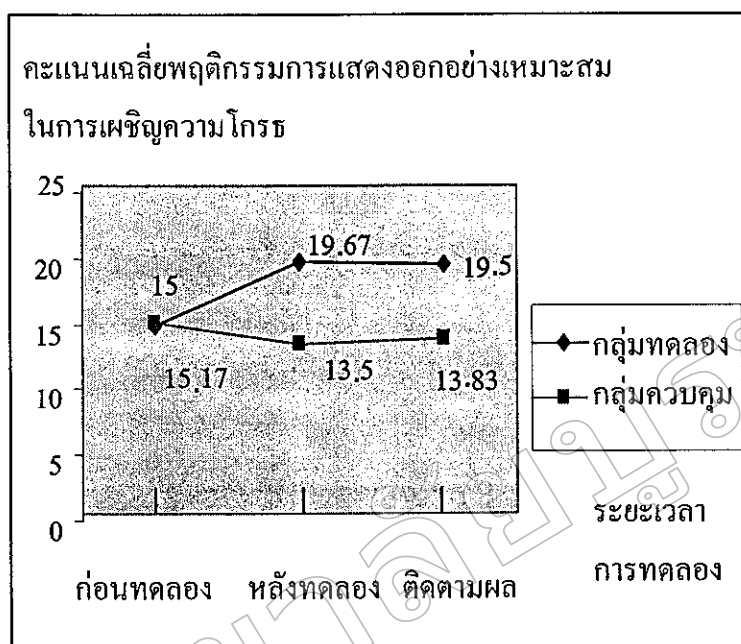
ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Subjects	11	328.89		
Group (G)	1	136.11	136.11	7.06 *
SS w/in Groups	10	192.78	19.28	
Within Subjects	24	128.67		
Interval	2	19.06	9.53	5.41 *
I x G	2	74.39	37.19	21.12*
I x SS w/in Groups	20	35.22	1.76	
Total	35	457.56		

* $p < .05$

$F_{.05} (1, 10) = 4.96$, $F_{.05} (2, 20) = 3.49$

จากตารางที่ 4 พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธระหว่างระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม และวัยรุ่นกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ภาพที่ 5 กราฟเส้นแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษากับระยะเวลาของการทดลอง

จากภาพที่ 5 พบว่า

1. ในระยะก่อนการทดลองค่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุมใกล้เคียงกัน
2. ในระยะหลังการทดลอง วัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธสูงกว่าวัยรุ่นกลุ่มควบคุม
3. ระยะติดตามผล วัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธสูงกว่าวัยรุ่นกลุ่มควบคุมเช่นเดียวกัน

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมขึ้นอยู่กับระยะของการทดลอง กล่าวคือ ระยะก่อนการทดลองคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธจะใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนไปคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษา
ปรึกษากลุ่มกับวัยรุ่นกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตาม
ผล

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบย่อยของวิธีการทดลองในระยะก่อนการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Group	1	0.08	0.08	0.01
Within Group	30	228.00	7.60	

$F_{.05} (1,14) = 4.60$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการ Welch – Satterthwaith (Howell, 1992, p. 451) ได้ค่า $df = 14$

จากตารางที่ 5 พบว่า ในระยะก่อนการทดลองคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่าง
เหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณา
เหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
นั่นคือ ก่อนเริ่มการทดลองกลุ่มตัวอย่างมีความเท่าเทียมกัน

ตารางที่ 6 ผลของการทดสอบย่อยของวิธีการทดลองในระบะหลังการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Group	1	114.08	114.08	15.01 *
Within Group	30	228	7.6	

* $p < .05$

$$F_{.05}(1,14) = 4.60$$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการ Welch – Satterthwaith (Howell, 1992, p. 451) ได้ค่า $df = 14$

จากตารางที่ 6 พบว่า ในระบะหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากผลการทดลองในตารางที่ 6 และพิจารณาผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 3 สามารถสรุปได้ว่า ระบะหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมต่างกับวัยรุ่นกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 7 ผลของการทดสอบย่อยของวิธีการทดลองในระยะติดตามผลการทดลอง

Source of Variation	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Group	1	96.33	96.33	12.68 *
Within Group	30	228	7.6	

* $p < .05$

$$F_{.05} (1,14) = 4.60$$

ปรับค่า *df* ด้วยวิธีการ Welch – Satterthwaith (Howell, 1992, p. 451) ได้ค่า *df* = 14

จากตารางที่ 7 พบว่าในระยะติดตามผลการทดลองคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการทดลองในตารางที่ 6 และพิจารณาผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 3 สามารถสรุปได้ว่า คะแนนของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมต่างกันกับวัยรุ่นกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นภายในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมและวัยรุ่นกลุ่มควบคุมระหว่างระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 8 ผลของการทดสอบย่อยของระยะเวลาการทดลองในวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

Source of Variation	df	SS	MS	F
Between Subjects	5	18.28		
Interval	2	84.11	42.06	22.66 *
Error	10	18.56	1.86	
Total	17	120.94		

* $p < .05$

$F_{.05}(2,10) = 4.10$

จากตารางที่ 8 พบว่าคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ วิธีการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมส่งผลให้พฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นกลุ่มทดลอง เปลี่ยนแปลงไปไม่เท่ากันตลอด จึงทำให้ผู้วิจัยต้องเปรียบเทียบรายคู่ ซึ่งผลแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธของวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล ด้วยวิธีทดสอบแบบนิวแมน-คูลส์

$\bar{X}$	ก่อนทดลอง	ติดตามผล	หลังทดลอง
	15.00	19.50	19.67
15.00	-	4.5*	4.67*
19.50		-	0.17
19.67			-
r		2	3
$q .95 (r,10)$		3.03	3.70
$q .95 (r,10) \sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$		1.69	2.06

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 พบว่าวัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะก่อนการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ วัยรุ่นกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง แต่ไม่พบความแตกต่างในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

ตารางที่ 10 ผลของการทดสอบย่อยของระยะเวลาในวัยรุ่นกลุ่มควบคุม

Source of variation	df	SS	MS	F
Between Subjects	5	174.5		
Interval	2	9.33	4.67	2.8
Error	10	16.67	1.67	
Total	17	200.5		

$$F_{.05}(2,10) = 4.10$$

จากตารางที่ 10 พบว่าวัยรุ่นกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือวัยรุ่นกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมในการเผชิญความโกรธในระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลองไม่แตกต่างกัน